

Prin consecințele sale, protocolul adițional secret din Pactul Ribbentrop-Molotov a sfâșiat România nu numai teritorial, ci și sufletește. Românii din teritoriile ocupate urmau a fi deștrădăcinați pentru totdeauna de țara lor. Ei nu mai aparțineau României, ci U.R.S.S., iar autoritățile sovietice nu aveau nevoie de o populație care să facă rezistență regimului și să-i conteste autoritatea. Din aceste motive românii vor cunoaște nu numai terorea, dar că și viața lor nu prețuia nimic în fața autorităților sovietice. I.V. Stalin nu avea sentimente umane pentru propriul său popor, iar milioanele de victime nevinovate l-au făcut pe Lev Troțki să afirme că regimul lui era separat de regimul lui Lenin printr-un “râu de sânge”. În limba rusă Stalin înseamnă “om de oțel”, prin urmare pentru el moartea e un substantiv comun lipsit de emoție. El însuși se pare că avea o teorie proprie despre asasinările în masă, ce-i drept cinică, și într-o formă voalată i-o expusese și lui Churchill în timpul Conferinței de la Yalta din 1945: “Moartea unui om este o tragedie. Moartea a milioane de oameni este statistică.” Poate că nici inițiatorii lui nu-și dăduseră seama că Pactul de neagresiune germano-sovietică, încheiat la 23 august 1939, cunoscut și sub numele de pactul Ribbentrop-Molotov, va avea o durată atât de lungă în timp.

În 1849, Friedrich Engels în articolul „Lupta maghiarilor” își exprima ura față de români pentru că nu îmbrățișau ideile revoluției comuniste, spre deosebire de unguri, înhămați tot timpul la căruța germanilor și gata să le facă pe plac în schimbul, desigur, a unor servicii tacite: „Românii sunt un popor fără istorie - zicea Engels -...destinați să piară în furtuna revoluției mondiale...Ei sunt suporterii fanatici ai contrarevoluției și vor rămâne astfel până la extirparea sau pierderea caracterului lor național, la fel cum propria lor existență, în general, reprezintă prin ea însăși un protest contra unei mărețe revoluții istorice. Dispariția lor de pe fața pământului va fi un pas înainte.”

„România va fi o republică a muncitorilor și țăranilor”

Prin urmare, românii erau condamnați la pieire pentru că nu simțeau nici un fior al ideilor bolșevico-comuniste, nu se identificau cu lupta de clasă, ci erau împotriva ei. Mentalitatea lor capitalistă bloca astfel o parte din culoarul penetrării ideilor revoluției bolșevice spre occident și prin urmare cu cât erau mai repede eliminați din joc sau convertiți, cu atât răspândirea ideilor bolșevice era mai ușurată. În timpul primului război mondial încercările de penetrare forțată a ideilor bolșevice merseseră până acolo încât s-a pus la cale înlăturarea regelui Ferdinand, arestarea și aducerea lui la Petrograd. Gazeta „Lupta” din 19 ianuarie 1918 scria că „cei doi criminali”, regele Ferdinand și prim-ministrul Ionel Brătianu, șeful PNL, „au fost arestați”, desigur de autoritățile bolșevice. Campania furibundă de presiune și dezinformare condusă de Lenin și acoliții săi, care trebuia să faciliteze instaurarea comunismului în România și care vedea în monarhie „un mijloc de exploatare a poporului”, anunța că prin înlăturarea celor două piedici, „România va fi o republică a muncitorilor și țăranilor”.

În contrast cu perioada modernă rusească, puternic dominată de existențialisme feudale, opozantă schimbărilor democratice și disprețuitoare, modernismul românesc adusese o ușoară îmbunătățire țăranilor prin crearea micii proprietăți funciare, deschisese accesul spre învățământul de masă prin legea instrucțiunii publice și înființarea universităților de la Iași și București și trecuse la monarhia constituțională; totodată societatea românească din sfera urbană oferea o deschidere largă spre cultură, știință și moravuri occidentale. Poate din aceasta cauză, românii nu s-au identificat niciodată cu ideile bolșevico-staliniste, le-au tratat ca pe o situație conjuncturală, categoric, nesperând că ea se va întinde pe 45 de ani.

„Katyn-ul românesc”

Episodul Fântâna Albă se constituie într-un „Katyn românesc”, dar l-aș putea integra ca manifestare într-o „cruciadă anticomunistă a inocenților”, o dramă plecată cu o rugă spre cer, cu acei țărani bucovineni răzvrățiți pentru soarta nedreaptă decisă împotriva voinței lor de către Stalin, și care prin neacceptare, deschideau coloana spre libertatea dorită, cu însemnele creștine - icoane, prapuri, cruci din cetină și steag alb, cu încrederea naivă într-un ocupant cinic, josnic și fără scrupule, un asasin cu sânge rece.

La data când avea loc acest masacru, România nu se găsea în război cu U.R.S.S., cu atât mai mult, crima nu se justifică. Pe de altă parte, era vorba de populația civilă, neînarmată, care se pusese în mișcare nu în secret, ci își făcuse cunoscută procesiunea. Masacrul de la Fântâna Albă este o crimă abominabilă, este un act inuman ce depășește orice imaginație sănătoasă, este o formă de exterminare neasumată de cei care au săvârșit-o, tocmai prin cruzimea faptelor. Războiul este, într-adevăr, cea mai înaltă formă de violență, dar, repet, la momentul masacrului, România se afla în stare de neutralitate și suporta consecințele înțelegerii secrete dintre Hitler și Stalin, parafate de cei doi miniștri de externe, Ribbentrop și Molotov.

La 28 iunie 1940, românii din Bucovina, au fost pur și simplu cedați autorităților sovietice ca despăgubire pentru cei 22 de ani de existență a Basarabiei în cadrul frontierelor ei firești, adică statul român. Deci ei nu puteau cere drepturi politice sau civile, reprezentau doar o „despăgubire”, un „ceva” în mod firesc echivalat într-o valoare, dar, în realitate convertit într-un proces de deznaționalizare prin masacrare sau deportare în Siberia sau în alte spații sărace și neprimitoare. Guvernul sovietic nu a recunoscut niciodată unirea Basarabiei cu România, act înfăptuit la 27 martie 1918, prin decizia naturală a basarabenilor, iar la 15/28 noiembrie 1918, printr-o decizie la fel de firească a bucovinenilor.

Masacrul de la Fântâna Albă, din 1 aprilie 1941, se înscrie în atitudinea specifică a sovieticilor față de români și transmisă mental și azi noilor structuri, fie că sunt ruse sau ucrainene, chiar dacă ele se consideră „democratice”.

În iunie 1940, în urma celor două ultimatumuri adresate guvernului român de guvernul sovietic am trăit cea mai cumplită dramă și umilință. În primul rând, armata română a primit ordin să se retragă din aceste teritorii fără să tragă un foc de armă; în al doilea rând, nordul Bucovinei și ținutul Herței nu intrau în înțelegerile secrete germano-sovietice de împărțire a zonelor de influență, deci a fost un abuz de încredere săvârșit de Stalin, în înțelegerile anterioare cu Hitler, fapt ce va duce la hotărârea acestuia de a ataca URSS, văzând astfel în omologul lui un conducător cu care va trebui să-și dispute teritoriul european, și mai mult, cu pretenții neexprimate public, dar reieșite din acțiunile forțate asupra teritoriului României, de a ocupa bazinul petrolifer prahovean, important rezervor de petrol pentru mașina de război germană. A-i băga cu forța pe români într-o structură statală pe care ei o detestau și cu care nu se identificau, din capul locului era de neadmis. Sovieticii nu aveau nevoie de români, ci de teritoriul lor. Eliminarea românilor însemna scăderea rezistenței împotriva regimului sovietic. La Katyn, în Polonia, fuseseră exterminați peste 22.500 de ofițeri polonezi, dar și victime civile, intelectuali prin studii și profesii, deci cei care se puteau opune instaurării regimului sovietic.

La Fântâna Albă, între 3000-4000 de români vor fi secerați de gloanțele mitralierelor sovietice.

Monday, 28 July 2014 07:02 - Last Updated Monday, 28 July 2014 10:59

Prof. Elena Ichim

-Va urma-